

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: **M. T., S.** so sídlom B. X., B., zastúpeného M. P. Ď., advokátom Advokátskej kancelárie B. – Ď., S., so sídlom v B., D. C. X., proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/26/2010 z 22. júna 2010, jednomyselne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/26/2010 z 22. júna 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok v sume **66 €** do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 29. júla 2010, domáhal postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/26/2010 z 22. júna 2010.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 až 3 a § 5 ods.1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 308/2000 Z.z.“) rozhodla, že navrhovateľ **porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods.4 zák.č. 308/2000 Z.z.** tým, že dňa 11. januára 2010 cca 12,02 hod. odvysielal **program V. N. Z.**, ktorý označil ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania (ďalej v texte rozhodnutia len „JSO“), za čo mu uložila podľa ust. § 64 ods.1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z.z. sankciu - **pokutu**, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 3 písm. c/ zák.č. 308/2000 Z.z. **vo výške 5000 €.**

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že v predmetnej veci posudzovala, či navrhovateľ označil predmetný program v súlade s JSO z dôvodu, že hoci bol program označený ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov mohol obsahovať hodnotiace kritérium pre klasifikovanie a označenie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov, a to pre obscénne vyjadrovanie a obscénne gestá. Odporkyňa preto v zmysle § 1 ods.5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. posudzovala obsah predmetného programu z hľadiska kontextuálneho výskytu, frekvencie a intenzity hodnotiacich kritérií, v tomto programe obscénneho vyjadrovania v programe a dospela k záveru, že frekvencia výskytu obscénneho vyjadrovania v tomto programe bola vysoká. Zdôraznila, že v predmetnom programe znázornené situácie a v ňom použité vyjadrenia postáv - ktoré prezentujú zneužívanie neskúsenosti, resp. naivity mladých dievčat s cieľom uspokojiť vlastné potreby, resp. upevniť si „reputáciu“ zvodcov, či tzv. „potvor“ medzi študentmi, navyše v kontexte, v akom boli odvysielané (zvrhlé a amorálne praktiky hlavných predstaviteľov) - považovala za obscénne vyjadrovanie, ktoré v žiadnom prípade nie je súčasťou bežného civilného života maloletých do 18 rokov. Na základe uvedeného odporkyňa dospela k jednoznačnému záveru, že kontext v akom obscénne vyjadrenia odznali bol nevhodný pre maloletých do 18 rokov a intenzita týchto vyjadrovaní bola vysoká. Odporkyňa skonštatovala, že závažnosť obscénneho vyjadrovania v súvislosti s kontextom a obsahom posudzovaného programu, ako aj spôsob jeho spracovania bola natoľko výrazná, že označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov nemožno označiť za adekvátne. Preto dospela k záveru, že predmetný program mal byť v zmysle § 1 ods.1 a § 1 ods.5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. klasifikovaný ako program nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov. Odporkyňa poukázala na to, že zásada objektívnej zodpovednosti u právnických osôb za správne delikty platí aj v prípade

zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu objektívne došlo alebo nie, s tým, že ani jeden z uvedených zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt, ako aj to, že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že odporkyňa pri odôvodnení výšky uloženej sankcie vzala do úvahy najmä:

- ***závažnosť správneho deliktu*** – nesprávnym uplatnením JSO pri tomto programe došlo k zmareniu účelu JSO, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých, pričom dospela k záveru, že intenzita výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti - bola najmä vzhľadom na kontext, v ktorom boli jednotlivé vyjadrenia a scény odvysielania – vysoká. Odporkyňa poukázala na skutočnosť, že v predmetnom programe bol síce v zábere odsúdený amorálny spôsob života, avšak v priebehu deja programu bol tento spôsob života prezentovaný intenzívne a navyše v značnom časovom rozsahu. Preto rozhodla, že spôsob a forma spracovania, ako aj celkový obsah predmetného programu bol natoľko závažný, že si vyžadoval označenie podľa JSO ako nevhodný a neprístupný pre vekovú hranicu maloletých do 18 rokov.

- ***mieru zavinenia*** – navrhovateľ, ktorý bol už v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods.4 zák.č. 308/2000 Z.z. (do 31.12.2007 bola predmetná povinnosť ustanovená v § 20 ods.5 zák.č. 308/2000 Z.z.), mal a mohol vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z.z.

- ***rozsah a dosah vysielania*** - nakoľko ide o multiregionálneho vysielateľa.

Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na skutočnosť, že navrhovateľ už bol v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku udelených sankcií. Vzhľadom na uvedené dospela k záveru, že predchádzajúce sankcie nespĺnili preventívny resp. výchovný účel a z tohto dôvodu považovala výšku sankcie za plne odôvodnenú.

Navrhovateľ ***ako dôvod opravného prostriedku uviedol***, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu jeho práv garantovaných Ústavou, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu, postupom odporkyne mu bola odňatá možnosť konať pre správnym orgánom, ktorý postupoval v rozpore so zákonom. Uviedol, že

odporkyňa nedefinovala v čom spočíva obscenita odvysielaného obsahu, a ani *nedefinovala obscenitu ako takú*, napriek skutočnosti, že zrejme pri svojom rozhodovaní k definovaniu obscenity musela pristúpiť v rámci správnej úvahy. Zdôraznil, že odporkyňa mala účastníkovi konania poskytnúť definíciu s ktorou pracovala pri aplikácii JSO na skutkový priebeh opísaný v odôvodnení. Odporkyňa namiesto definície obscenity sa pustila do sporného posudzovania morálnosti obsahu televízneho vysielania, označujúc ho za zvrhlé, zavrhnutiahodné a za hranicami morálky, pričom takého hodnotenia sú z pohľadu zákona o vysielaní a retransmisii irelevantné, nemajú oporu v zákone a nemajú vzťah k výroku rozhodnutia, ktorý by mali odôvodňovať. Navyše vzhľadom na skutočnosť, že nemali možnosť sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia, nevedia, či takého hodnotenia vychádzajú z priamej skúsenosti členov odporkyne získanej sledovaním uvedeného programu (nevedia či je podkladom pre rozhodnutie aj záznam o vykonaní dôkazu prehratím záznamu). Mal za to, že povinnosťou odporkyne bolo sa s tvrdeniami navrhovateľa kvalifikovane vysporiadať, čo nepovažoval za splnené označením zobrazeného obsahu za „zvrhlé a amorálne praktiky“, pričom odporkyňa nereagovala ani na argument navrhovateľa o označení predmetného programu piktogramom v iných európskych krajinách (Švédsko 7, Veľká Británia a Nórsko 15), keď v slovenských televíziách bol predmetný program už vysielaný s piktogramom 15. Záver odporkyne, že v zmysle právnej úpravy správneho konania je vylúčené, aby v priebehu správneho konania explicitne konštatovala presne ktoré konanie naplnilo danú skutkovú podstatu, považoval za značne reštriktívny a použitý účelovo, keďže odporkyňa pripúšťa, že neurčila presne skutok, o ktorom sa koná, pričom identita skutku je z pohľadu správneho trestania esenciálnou náležitosťou každého konania. Zároveň vyjadril nesúhlas s konštatovaním odporkyne, že konanie naplňajúce danú skutkovú podstatu uvedie až vo výroku a odôvodnení rozhodnutia, nakoľko iným postupom by prejudikovala svoje rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že materiály pre konanie a rozhodovanie odporkyne pripravuje a komunikáciu s účastníkom konania v plnej miere zabezpečuje kancelária odporkyne. Dodal, že odporkyňa rozhoduje na základe podkladov a identifikácie skutku podaného kanceláriou odporkyne. Preto pokladal identifikáciu skutku za základ pre rozhodnutie a jej nepredložením kancelárii odporkyne pri začatí správneho konania, došlo k porušeniu ustanovení § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb., keď účastníkovi nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Zároveň absenciu presnej identifikácie skutku vo výroku rozhodnutia navrhovateľ označil za nedostatok materiálnej stránky rozhodnutia, ktoré v danom prípade pokladal za nezákonné. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

6Sžo/55/2010. Uviedol tiež, že rovnakým *nedostatkom trpí výrok o udelení sankcie*, pričom v tomto smere odporkyňa nedodrжала ani zákonný predpoklad pre odôvodnenie určenia výšky sankcie podľa ustanovení zák.č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa uviedla ako kritériá závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania, kritériá ktoré nezodpovedajú v úplnosti podmienkam právnej úpravy. Upozornil na skutočnosť, že sa jedná o kogentné ustanovenie právneho predpisu, a preto považoval neúplnosť odôvodnenia výroku rozhodnutia za nezákonnú, pričom spôsobuje nezákonnosť celého rozhodnutia. Zdôraznil, že správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadi pri určovaní výšky pokuty nemôže byť svojvôľou a vždy musí byť ohraničená literou zákona. Tiež poukázal na to, že konštatovanie, že navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom považuje bez ďalšieho za neurčité a nezrozumiteľné, z čoho vyplýva skutočnosť, že *takto odôvodnené rozhodnutie trpí nedostatkom dôvodov a v dôsledku toho je nepreskúmateľné a nezákonné*. Z uvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že ako príslušný správny orgán dostatočne zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zák.č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zák.č. 71/1967 Zb. a navrhovateľ nebol rozhodnutím ani postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil. Za zavádzajúci a účelový považovala argument navrhovateľa o zneužití správnej úvahy, nakoľko odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, ktoré vyjadrenia a gestá v predmetnom programe pokladala za obscénne a tiež podrobne a logicky zdôvodnila, na základe akých skutočností k týmto záverom dospela. Mala za to, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom vylučujúcim zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu, spôsob spáchania správneho deliktu a samotný správny delikt. Poukázala na § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje odporkyňu povinnosť zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania. Tento obsahuje viaceré povinnosti, ktoré je vysielateľ povinný splniť pri vysielaní jednotlivých zložiek programovej služby z hľadiska informovania rodičov o vekovej vhodnosti týchto zložiek programovej

služby, čo zahŕňa aj povinnosť klasifikovať a označiť programy príslušným piktogramom podľa ich vekovej vhodnosti podľa ustanovení tohto predpisu. Jednou z možných kategórií z hľadiska vekovej vhodnosti programov je kategória – nevhodné pre maloletých do 15 rokov, pričom programy sa klasifikujú a označia príslušným piktogramom k tejto kategórii v prípade, ak obsahujú niektoré z hodnotiacich kritérií uvedených v príslušnom ustanovení JSO. Konkrétny program je na základe výskytu daných hodnotiacich kritérií možné „správne“ klasifikovať a následne označiť iba v rámci jednej kategórie vekovej vhodnosti. V súvislosti s uvedeným dala do pozornosti rozsudok Mestského súdu v Prahe č.k. 8Ca 297/2007-4. Ohľadom námietky navrhovateľa, spočívajúcej v tvrdení, že odporkyňa mala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia definovať pojem obscenita a nie posudzovať morálnosť obsahu televízneho vysielania zopakovala, že pojem obscénne vyjadrovanie nie je pojmom s legálnou alebo s inou ustálenou, všeobecne akceptovanou definíciou, teda ide o tzv. neurčitý pojem, ktorého výklad je v kompetencii správneho orgánu. Z povahy tohto pojmu je zrejmé, že ho nie je možné explicitne definovať pre otvorený okruh situácií, nakoľko jednotlivé vyjadrenia je nutné vnímať v kontexte ich použitia. Ďalej uviedla, že v zmysle § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. je obsah programu nutné posudzovať okrem iného aj z hľadiska kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v programe, ako aj z hľadiska ich spôsobu a formy spracovania vzhľadom na charakter a druh programu, a jeho umelecké a morálne posolstvo. Z uvedeného vyvodila, že v prípade posudzovania možného nesprávneho uplatnenia JSO, nesprávnym klasifikovaním a označením programu z hľadiska vekovej vhodnosti, je v zmysle cit. ustanovenia nevyhnutné posúdiť aj skutočnosť, v akom kontexte sa jednotlivé hodnotiace kritériá nevhodnosti a neprípustnosti v predmetnom programe vyskytovali. Vyjadrila sa, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľom namietané hodnotenia boli použité práve v súvislosti s posudzovaním kontextuálneho výskytu obscénnych vyjadrení v predmetnom programe. Dala do pozornosti oznámenie o začatí správneho konania, v ktorom explicitne uviedla požiadavku na navrhovateľa, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktoré boli následne identifikované, pričom prepis (resp. popis) skutkového stavu bol účastníkovi konania priamo zaslaný a taktiež bol poučený o možnosti požiadať o vyhotovenie kópie predmetného záznamu vysielania v prípade, že ním nedisponuje. Doplnila, že odporkyňa ako kolektívny orgán sa vždy oboznamuje so skutkovým stavom v zmysle zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu vecí. K argumentom, ktoré odporkyňa vyjadrila v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, dospela vzhľadnutím predmetného záznamu vysielania. Uvedené vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia, kde vyslovila, že odporkyňa sa oboznámila

so skutkovým stavom v predmetnom správnom konaní a rozhodla na svojom zasadnutí dňa 22. júna 2010. Zdôraznila, že ani sám navrhovateľ nenamieta rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. K námietke navrhovateľa, týkajúcej sa označenia predmetného programu piktogramom v iných európskych krajinách a skutočnosti, že v slovenských televíziách bol predmetný program už vysielaný s piktogramom 15 uviedla, že skutočnosť, či bol predmetný program odvysielaný v minulosti, a s akým označením vekovej vhodnosti, je vo vzťahu k predmetu správneho konania bezpredmetná. Za podstatnú skutočnosť považovala, že odporkyňa v doterajšom období predmetný program v rámci správneho konania ani na svojom zasadnutí pri prerokovaní správy o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z. neposudzovala. Vzhľadom na kapacitné možnosti odporkyne je zrejmé, že táto nemôže reálne posudzovať všetky odvysielané programy subjektov spadajúcich pod jej právomoc. Doplnila, že v súčasnosti platný a účinný JSO prešiel viacerými zmenami, pričom niektoré sa priamo týkali hodnotiacich kritérií pre klasifikáciu a označovanie programov, ako aj samotného počtu kategórií vekovej vhodnosti programov. Zdôraznila, že odporkyňa je pri skúmaní možného porušenia predmetnej povinnosti viazaná výlučne všeobecne záväznými predpismi Slovenskej republiky a túto skutočnosť uviedla aj v napadnutom rozhodnutí. Nesúhlasila s tvrdením navrhovateľa, že „odporkyňa pripúšťa, že neurčila presne skutok“, nakoľko zo spisového materiálu k predmetnej veci jednoznačne vyplýva, že odporkyňa skutok určila jasne a nezameniteľne, keďže v oznámení o začatí správneho konania špecifikovala dané vyjadrenia a gestá a vyzvala navrhovateľa, aby sa k tejto skutočnosti vyjadril. Vzhľadom na predmet správneho konania a na fakt, že rozhodujúce pre rozhodnutie v správnom konaní bolo posúdenie, či sú dané vyjadrenia a gestá obscénnymi, považuje odporkyňa navrhovateľove argumenty za absurdné a zjavne účelové. Mala za to, že navrhovateľovi boli poskytnuté všetky potrebné informácie, aby sa vyjadril k predmetu správneho konania. Dodala, že exaktná špecifikácia skutku v oznámení o začatí správneho konania by v rozpore so zásadami správneho konania prejudikovala rozhodnutie vo veci samej, ku ktorému môže odporkyňa dospieť iba v rámci správneho konania, po spoľahlivom zistení skutkového stavu. Súčasne poukázala na skutočnosť, že predmet správneho konania tak ako bol špecifikovaný v oznámení o začatí správneho konania sa v jeho priebehu nezmenil. Taktiež podotkla, že navrhovateľ sa vo svojom písomnom vyjadrení ani v odvolaní vecne nevyjadril ku konkrétnym vyjadreniam a gestám, ktoré odporkyňa označila za obscénne v oznámení o začatí správneho konania a tiež v napadnutom rozhodnutí. K rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/55/2010 zo dňa 16. júna 2010, na ktorý navrhovateľ

odkazuje, uviedla, že námietka navrhovateľa spočíva v skutočnosti, že nedostatočným špecifikovaním skutku zo strany odporkyne, mu bolo znemožnené vyjadriť sa k predmetu správneho konania. Avšak podľa jej názoru z uvádzaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že odporkyňa v danom konaní riadne oznámila účastníkovi konania začatie správneho konania, v ktorom zároveň vyzvala navrhovateľa na vyjadrenie sa k predmetu správneho konania. Z uvedeného súčasne vyvodila, že Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že v danom oznámení odporkyňa dostatočne špecifikovala predmetný skutok. Doplnila, že v správnom konaní, ktoré bolo preskúmané vyššie uvedeným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bol značne odlišný skutkový stav. Následne dodala, že v prejednáwanej veci bol prepis (resp. popis) skutkového stavu navrhovateľovi zaslaný ako príloha oznámenia o začatí správneho konania, čo samotný navrhovateľ uvádza aj vo svojom odvolaní. Z dôvodu hospodárnosti odporkyňa navrhovateľovi nezaslala kópiu predmetného záznamu vysielania. V prípade, ak by navrhovateľ kópiou nedisponoval, odporkyňa v oznámení o začatí správneho konania uviedla, že záznam vysielania je súčasťou administratívneho spisu, pričom v prípade potreby má navrhovateľ v zmysle § 23 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. právo využiť možnosť vyhotovenia jeho kópie. Rovnako aj námietku navrhovateľa, týkajúcu sa neúplného odôvodnenia výroku o udelení sankcie, považovala za neopodstatnenú, nakoľko pri stanovení výšky pokuty sa riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. Z odôvodnenia výšky pokuty podľa odporkyne jednoznačne vyplýva, že nesprávnym uplatnením JSO pri tomto programe došlo k zmareniu jeho účelu, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých. Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na skutočnosť, že navrhovateľ už bol v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku udelených sankcií. Tiež dospela k záveru, že intenzita výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti bola najmä vzhľadom na kontext, v ktorom boli jednotlivé vyjadrenia a scény odvysielané vysoká. Vzhľadom na uvedené podľa odporkyne predchádzajúce sankcie nespĺnili preventívny resp. výchovný účel a s ohľadom na závažnosť predmetného správneho deliktu považovala výšku sankcie za plne odôvodnenú. Odporkyňa vzala do úvahy aj skutočnosť, že navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom, pričom táto vyjadruje percentuálne pokrytie navrhovateľovho vysielania a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný (§ 246 ods.2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods.5 zák.č. 308/2000 Z.z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľa obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie z druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných, alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí, a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Najvyšší súd, ako súd odvolací v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj, následky ním vzniknuté, môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľ v správnom konaní ani v konaní pred súdom neprel odovysielanie horeuvedeného programu.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odovysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd mal v danej veci preukázané, že odporkyňa navrhovateľovi oznámila začatie správneho orgánu a správne ho vyzvala na vyjadrenie sa k veci a na navrhnutie, alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach. Navrhovateľ sa v správnom konaní v danej veci vyjadril až na opakovanú výzvu, pričom nenavrhol Rade vykonať žiadne dôkazy, ani sám žiadne dôkazy nepredložil, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy, odporkyňa ako správny orgán z úradnej povinnosti nevykonala ďalšie dôkazy. Najvyšší súd v danej veci zastáva názor, že odporkyňa, ako správny orgán, postupovala v súlade so zákonnými predpismi, vo veci zistila riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodila správny právny názor. Nemožno vytýkať správne orgánu, že by sa v konaní dopustil takej procesnej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré by mali byť podkladom pre rozhodnutie, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom, a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli, alebo mali byť účastníkovi správneho konania – navrhovateľovi dobre známe, pretože podkladom pre rozhodnutie bol ním odovysielaný program „V. N. Z.“ dňa 11. januára 2010.

Odporkyňa, ako správny orgán v danej veci, teda v správnom konaní umožnila účastníkovi správneho konania sa vyjadriť k veci a navrhovať dôkazy, tento však v správnom konaní nevyužil svoje právo a žiadne návrhy v konaní nevzniesol, žiadne dôkazy nepredložil, a ani žiadne dôkazy nenavrhol vykonať.

Vzhľadom na uvedené, teda Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa, ako správny orgán, postupovala v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keďže umožnila, aby sa navrhovateľ mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, a teda nemožno považovať za procesné pochybenie postup odporkyne, keď nevyzvala opätovne odporcu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia, keďže výklad právnej normy ustanovenej v § 33 je potrebné vykonávať na základe logického a rozumného uváženia vzhľadom na konkrétne okolnosti individuálne v každej veci.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd neprihliadol na námietku navrhovateľa, ohľadne skutočnosti, že nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Výklad právnej normy ustanovenej v § 33 správneho poriadku nemožno vykonať formalisticky, ale vzhľadom na konkrétne okolnosti v každej individuálnej veci.

Najvyšší súd sa tiež nemohol stotožniť s námietkou navrhovateľa ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru senátu najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na

práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnou exekúciou a podobne. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie *nebolo zameniteľné* s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 11. januára 2010 o cca 12:02 hod., spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu V. N. Z. a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a je konkrétne uvedený i správny delikt – nesprávne uplatnenie JSO. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľ takýto nedostatok rozhodnutia namietal. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporkyňa nedefinovala obscenitu ako takú, senát najvyššieho súdu konštatuje, že táto námietka je právne irelevantná. Obscénosť totiž vo všeobecnosti predstavuje vlastnosť niečoho necudného, oplzlého, urážajúceho, nemravného a pod. Z tohto dôvodu nebolo povinnosťou odporcu podávať v rámci rozhodnutia definíciu obscenity. Aj podľa názoru odvolacieho súdu posudzovaný program vyjadrenia, ktoré boli obscénneho charakteru, nepochybne obsahoval.

Neobstojí ani argumentácia navrhovateľa, keď poukázal na označenie predmetnej relácie piktogramom o kritériách vekovej vhodnosti v rámci iných krajín Európskej únie.

Rovnako ako odporkyňa aj najvyšší súd je presvedčený, že odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu 6Sžo/55/2010 zo dňa 16. júna 2010 nepotvrďuje navrhovateľov argument o nedostatočnej identifikácii skutku v oznámení o začatí správneho konania zo strany odporkyne, ale naopak tento argument vyvracia.

Najvyšší súd neakceptoval ani námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia zákona navrhovateľom podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a Najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom.

Odvolanie navrhovateľa neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/26/2010 zo dňa 22. júna 2010 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech a odporkyňa zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2. júna 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská